

Sygn. akt V KK 422/15

POSTANOWIENIE

Dnia 2 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 2 marca 2016 r.,
sprawy **R. Ł.**
skazanego z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 159 k.k.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w S.
z dnia 18 czerwca 2015 r., sygn. akt IV Ka [...]
zmieniającego częściowo wyrok Sądu Rejonowego w S.
z dnia 18 lipca 2014 r., sygn. akt II K [...]

p o s t a n o w i ł

- I. Oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- II. Zasądzić od skazanego na rzecz oskarżyciela posiłkowego D. B. 720 (siedemset dwadzieścia) zł tytułem wydatków związanych z ustanowieniem pełnomocnika w postępowaniu kasacyjnym;**
- III. Obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 18 lipca 2014 r., sygn. II K [...] Sąd Rejonowy w S. skazał R. Ł. za popełnienie przestępstwa kwalifikowanego z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 159 k.k. na karę dwóch lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności; wyrok zawierał także inne rozstrzygnięcia.

Od tego wyroku apelacje złożyli obrońca oskarżonego, oskarżony oraz pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego.

W treści apelacji oskarżonego, jak i jego obrońcy wskazano m.in., że sąd pierwszej instancji nie przesłuchał wszystkich świadków, a obrońca podniósł, iż nie przeprowadzono dowodu z zeznań E. B., M. M. oraz P. G..

Wyrokiem z dnia 18 czerwca 2015 r., sygn. IV Ka [...] Sąd Okręgowy w S. zmienił wyrok tylko w zakresie okresu zaliczenia rzeczywistego pozbawienia wolności, zaś w pozostałym zakresie utrzymał go w mocy.

Kasację od tego wyroku wniósł obrońca skazanego, zarzucając w niej: *„rażące naruszenie przepisów prawa procesowego mające istotny wpływ na treść orzeczenia, a w szczególności:*

- *art. 167 kpk w zw. z art. 433 § 2 kpk wyrażające się w zaniechaniu przeprowadzenia dowodu z przesłuchania świadków M. M. i E. B., a w szczególności świadka E. B., z którym możliwy był kontakt korespondencyjny oraz osobisty za wskazaniem oskarżonego, w sytuacji gdy dowodu z przesłuchania powyższych świadków mają istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia w przedmiocie odpowiedzialności karnej R. Ł.;*
- *art. 4 kpk, art. 7 kpk i art. 410 kpk w zw. z art. 433 § 2 kpk wskutek pozornej i Niepełnej kontroli odwoławczej wyroku, w następstwie czego powielone zostały błędy Sądu pierwszej instancji w zakresie ustaleń faktycznych i zaakceptowana dowolność rozumowania tego Sądu, w szczególności polegające na nierozważeniu zarzutu apelacji dotyczącego błędnych ustaleń faktycznych dotyczących strony podmiotowej czynu oskarżonego i niesłusznym przyjęciu za udowodnione, że R. Ł. swoim zamiarem obejmował pobicie P. Ł., D. B. i M. D. z użyciem niebezpiecznych przedmiotów, co skutkowało zakwalifikowaniem czynu zabronionego z art. 159 kk przewidującego zastrzoną penalizację oraz, że kierował wykonaniem czynu zabronionego, mimo że materiał dowodowy nie daje ku temu podstaw faktycznych, w szczególności wobec jego niepełności na skutek zaniechania przesłuchania E. B. i M. M., których zeznania dowolnie uznano za zbędne.”*

W konkluzji skarżący wnosił o uchylenie zaskarżonego wyroku i „przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w S. do ponownego rozpoznania”.

W pisemnych stanowiskach co do kasacji tak prokurator Prokuratury Okręgowej w S., jak też pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego wnieśli o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej, przy czym ten ostatni wniósł także o zasądzenie kosztów związanych z ustanowieniem pełnomocnika w postępowaniu kasacyjnym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna, na co słusznie wskazał prokurator oraz pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego. Zarzut pierwszy kasacji jest nie tylko formalnie chybiony, ale także merytorycznie niesłuszny. Po pierwsze trzeba wskazać, że to na skutek argumentacji zawartej w apelacji Sąd Okręgowy w S. faktycznie dopuścił początkowo dowód z przesłuchania tych świadków, których dane wskazano w kasacji (k.471) i poczynił wszelkie starania aby dowody z zeznań tych świadków przeprowadzić. O tym przekonują dokumenty zawarte na k.: 471v, 476, 478, 479, 482 (notatka na treści pisma), 501. E. B. został skutecznie poinformowany o wezwaniu na rozprawę, ale w swoim oświadczeniu wskazał, iż przebywa w Norwegii (S.) i nie podając bliższego adresu odmówił przyjazdu do Polski celem złożenia zeznań, wskazując jednocześnie, że nic w tej sprawie nie wie (k. 507). Z kolei M. M. przebywał w N., przy czym nie było znane miejsce jego pobytu ani też jego numer telefonu, co ustalono w rozmowie z ojcem świadka (k. 479). Istotne jest i to, że obrońca skazanego wcale nie wnosił o przeprowadzenie tych dowodów w trakcie rozprawy odwoławczej, wskazując, iż winien to uczynić tylko sąd pierwszej instancji (k. 525v), co wyraźnie wskazuje, że kwestia ta była przez obronę traktowana instrumentalnie, tj. tylko w celu uchylecia zaskarżonego wyroku bez ustalenia nawet, czy wiedza tych osób ma jakikolwiek związek z przedmiotem procesu. W tej sytuacji, gdy sąd odwoławczy takie starania o przeprowadzenie tych dowodów czynił, zarzut naruszenia art. 167 k.p.k. jest chybiony tak formalnie, jak i merytorycznie. Ponadto trzeba podkreślić, że sąd odwoławczy wydał w tym zakresie postanowienie i na podstawie art. 170 § 1 pkt 4 i 5 k.p.k. dokonał reasumpcji swoich wcześniejszych decyzji, oddalając wniosek o przeprowadzenie tych dowodów, choć formalnie takiego wniosku obrońca nie złożył – k. 525v). Wskazał w uzasadnieniu, że tych dowodów nie da się przeprowadzić, a nadto, iż zmierzają one do przedłużenia postępowania. Zważywszy na ustalenia co

do miejsca pobytu tych osób jest jasne, że decyzja co do niemożności przeprowadzenia tych dowodów była trafna, pomijając w tym miejscu to, czy trafnie uznano, iż był złożony wniosek dowodowy, co do którego zastosowano przepis art. 170 § 1 pkt 4 k.p.k. było trafne; co więcej, w kasacji nie kwestionuje się formalnie naruszenia tego przepisu.

Chybiony jest również drugi zarzut kasacji. Sąd odwoławczy rozważył wszystkie zarzuty zawarte w apelacjach, czym spełnił wymóg zawarty w art. 433 § 2 k.p.k. Wbrew twierdzeniom skarżącego uzasadnienie wyroku dowodzi, że do naruszenia tego przepisu nie doszło. Wystarczy w tej materii odesłać do uzasadnienia na stronach od 9 do 15 by poznać szczegółową argumentację, która odnosi się do wszystkich zarzutów, w tym także tego dowodzącego rzekomej braku świadomości posługiwania się przez napastników przedmiotami tak niebezpiecznymi jak nóż czy broń palna. W istocie ten zarzut kasacji jednak oparty jest na podniesieniu po raz kolejny kwestii nieprzeprowadzenia dowodów z zeznań E. B. i M. M.. Z oczywistych natomiast powodów nie mogło dojść do naruszenia przez sąd odwoławczy przepisów art. 7 k.p.k. i 410 k.p.k., skoro skarżący nie kwestionuje w kasacji wad dokonanej oceny jedyne go dowodu przeprowadzonego w trakcie postępowania odwoławczego, tj. zeznań P. G.. Z kolei obraz art. 4 k.p.k. nie może stanowić podstawy zarzutu apelacji, jak i kasacji.

Z tych wszystkich powodów należało orzec jak w postanowieniu, zaś o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnięto w oparciu o przepisy art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. i art. 616 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k.